

SONČNA VRATA

*Sončna vrata pripeljejo posameznika na pot ljubezni in modrosti. Kdor v sebi odkrije ta
Dva čudovita bisera lahko spozna skrivnost celotnega vesoljnega reda, od
najmanjših zakonitosti, pa vse do prasketlobe večnega ognja,
kateri napaja vso neskončnost.*

Onosmil Zlatobor

74. OBJAVA

28. september 2016

GOSPODOVE PRIDIGE

»Predstavitev Jezusa v templju«

*Luka 2, 33-40: Njegova oče in mati sta se čudila temu, kar se je govorilo o njem. Simeon jih je
blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu
in v znamenje, ki se mu nasprotuje, in tvojo lastno dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli
mnogih src.«*

*Tam je bila tudi prerokinja Ana, Fanuelova hči iz Aserjevega rodu. Bila je že zelo v letih. Po svojem
devištvu je sedem let preživela z možem, nato pa je kot vdova dočkala štiriinosemdeset let. Templja
ni zapuščala, ampak je noč in dan s postom in molitvami služila Bogu. Prav tisto uro je stopila tja in
zahvaljujoč se slavila Boga ter o njem pripovedovala vsem, ki so pričakovali odkupitev Jeruzalema. Ko
so izpolnili vse po Gospodovi postavi, so se vrnili v Galilejo, svoje mesto Nazaret. Otrok pa je rasel in
se krepil. Bil je vedno bolj poln modrosti in Božja milost je bila z njim.*

*To poglavje najprej obravnava Moje rojstvo, pozneje Mojo obrezo in potem tiste tri dni v templju v
Jeruzalemu, ko sem bil star 12 let. V tem poglavju prihod treh modrecev iz Vzhoda, pomor otrok in še
druge stvari – kot pobeg v Egipt in vrnitev po smrti Heroda – niso omenjene, in Bom tudi večino tega
preskočil, ker ste s tem seznanjeni iz Jakobovega Evangelija, zgodovine Moje mladosti iz drugih zapisov
Mojih apostolov.*

Torej bomo ostali pri zgoraj navedenem tekstu, ki pravi: »Jožef in Marija sta se čudila.«

Čemu sta se čudila?

*Čudila sta se preroškim besedam Simeona in izjavi Ane; oba sta namreč z duhovnimi očmi spoznala v
tem otroku, ki so ga prinesli k obrezi v Jeruzalem, Rešitelja ne samo Judov, temveč vsega človeštva, ki je
prišel, da osvobodi duha iz ječe materije.*

*Lahko je razumeti, da Jožef in Marija tega nista razumela, kar sta ta dva prerokovala; kajti kdor prične
pri zanositvi Marije, pa vse do rojstva in predstavitve v templju in opazuje vso to skrivnostno mistiko, bo
zlahka opazil, da niti Marija niti Jožef nista vedela, kaj naj si o vsem mislita.*

*Čeprav so bili Judje navajeni, da so po prerokih prejeli od Mene neposredna sporočila, je bilo pri njih
stanje takšno, kakršno je bilo: malo so jim verjeli, dokler so ti še živeli, in njihove napovedi so dobile
vrednost šele tedaj, ko so se pričele izpolnjevati.*

*Upali so, da pride Mesija – toda njihovi upi so temeljili na posvetnih željah; čakali so na Mesijo, ki bo
najverjetneje rojen v kakšni palači kot velik junak, ki jih bo nekoč osvobodil osovraženega bremena*

Rimljanov. Da pa bi lahko sin nekega tesarja, kakor so poznali Mojega krušnega očeta, postal njihov Rešitelj, to pa je bilo izven območja njihovih pričakovanj.

Zaradi tega sta strmela tudi Jožef in Marija ob Simeonovih in Aninih besedah. Marija je v kratkem času doživela toliko čudežnega, da ni vedela, kaj se je zgodilo z njo, in kaj se bo še zgodilo. Rodila je sina, ne da bi spoznala kakšnega moškega. Postala je mati, pravzaprav ne da bi spoznala materinski občutek v vsej polnosti; kajti običajno je otrok člen, ki povezuje življenjske poti moža in žene in jih združuje v celoto, torej v družino.

Tako je bila Marija mati in je občutila veselje, ko je videla pred seboj sad svojega telesa, samo to je bilo bolj sočutje do nedoraslega dojenčka, kakor pa blaženi občutek matere, ko pritisne na svoje prsi sad ljubezni njenega soproga. Tako ni dojela in tudi ni mogla dojeti, kaj se je zgodilo pri spočetju, kaj pri rojstvu in še pozneje; kajti delovala je samo po vodilu višjega vpliva in se je pri tem obnašala bolj pasivno kot aktivno, kakor žena in mati pa je sledila samo svojim občutkom, ki so jo vezali na njenega otroka. Seveda se je ta nezavedni občutek z dvomi in zaskrbljujočimi slutnjami, za katere je verjela, da jih nosi v prsih samo ona, poviševal, potem, ko je slišala ostale, ki so izražali enake in še večje stvari, ko je otroka Jezusa nesla v tempelj. Z zakonito obrezo in žrtvovanjem v skladu z zapovedjo, bi moral biti Jaz kot otrok sprejet in vzgojen v judovski veri.

Kakor je izrekel Simeon, ji je bila še večja skrivnost, toliko bolj, ker je v otroku spoznal tistega, o komur še ni imela nobenega pojma. Kar pa je še manj razumela, so bile Simeonove zadnje besede, katere se glasijo: »Glej Ta je postavljen za padec in vstajenje Izraelskega naroda in v znamenje, kateremu se nasprotuje (Da, meč bo predril tudi skozi tvojo lastno dušo), da se bodo razodele misli mnogih src!«

Da lahko in njenega Sina postane nekaj tako nenavadnega, si je lahko predstavljala – saj je bilo spočetje, rojstvo in drugo, pospremljeno z nenavadnimi dogodki. Vendar nositi pod srcem Boga kot človeka in pričakujočega Mesijo, duhovnega odrešitelja ne samo njenega naroda, temveč vsega človeštva, to so bili pojmi, ki v njeni glavi niso našli prostora. Celo pri Moji smrti na križu Me ni objokovala kot Boga, ampak samo kot človeka, kot njenega sina. Šele z Mojim vstajenjem je bila, kot tudi Moji apostoli, prepričana v to, kar Sem jim tudi pogosto govoril.

Meč, ki naj bi v bodočnosti predril njene prsi, je bila materinska bolečina, kajti, če bi vedela in spoznala, kdo Sem pravzaprav bil, ne bi žalovala, temveč bi se veselila Mojega odhoda.

Sam Sem njej in Mojim apostolom pogosto vnaprej napovedoval, kaj stoji pred Mano in kako Bom premagal smrt in pekel. Vendar, kako bi si lahko predstavljali – posebno v tistem času prerokov in ob čudežnemu delovanju Esenov – da bi Jaz, človek iz mesa in kosti, ki je in pije, lahko Bog, Gospod nad Vojskami, ki bo potem, ko se je razvil iz človeškega otroka, moral končati na križu – v tistem času znamenju sramote in onečaščenja.

Zaradi tega sta bila Jožef in Marija začudena. Nista doumela, kdo je Tisti, ki je moral priti za padec in vstajenje Judov. »Padec« je razdejanje judovskega kraljestva petdeset let po Mojem vnebohodu; in »vstajenje« prestop mnogih Judov v Kristjane, kakor tudi sprememba znamenja križa iz znamenja sramote, v znamenje najvišjega poveličanja.

In ko bo prišel Moj Drugi Prihod, ali mislite, da bo potem več razumevanja med ljudmi? Niti najmanj! Tudi potem bo obstajala množica občudovalcev, ki Me ne bodo imeli za nič drugega, kot za od Boga navdihnjenega človeka. Pri Mojem Drugem Prihodu, ko seveda ne bom prišel kot otrok, temveč kot zrel mož, bo obstajalo tudi veliko dvomljivcev in moral Bom mnogim dokazati Mojo Božanstvo s čudeži, ker sama moč Besede pri njih ne bo prav nič zalegla.

Tako se bo zgodovina Moje mladosti ponovila v glavnih potezah in dogodkih, samo ne v materialnem, pač pa v duhovnem pogledu, ker bo takrat duhovno razumevanje daleč bolj razvito tako, da bodo verujoči v večini, neverujoči in dvomljivci, pa bodo v manjšini.

Poglejte Moji otroci, kakor Sem se Sam nekoč podvrgel judovskemu običaju obreze, tako se pustite tudi vi krstiti z duhovnim krstom, s krstom duha Moje Ljubezni! Odstranite iz vašega srca, kar ne spada vanj, pričnite vedno bolj vsakodnevno dojemati Mene in Moj svet, da tudi vam ne bo meč predril prsi in bi objokovali, ker ste posvetnosti pripisovali preveliko vrednost, za kar pa ni vredno žalovati.

Prizadevajte si, da vidite stvari takšne kakršne so in izpolnite vsak dan vaše naloge na tej zemeljski obli, dokler morate živeti tukaj, da vam ne bo treba nič obžalovati, se ničesar kesati in ničesar objokovati, ko bo odbila smrtna ura odhoda.

Zato morate tako kakor Marija, ko sem odšel domov k Očetu, prepoznati, da je Tisti, ki ga kot Kristusa dobro poznate, daleč večji in ljubeznivejši, kakor ste si predstavljali, da pa so tudi Moje zahteve strožje kot si predstavljate.

Mnogi, ki sedaj živijo, verujejo v Mene in Me ljubijo, kakor Me je Marija ljubila v času Mojega življenja na zemlji. Vendar to ne zadostuje. Marija je spoznala šele na križu in pri Mojem vstajenju, da Tisti, ki ga je rodila, ni bil človek, ampak Božji Sin, se pravi, da je bil Modrost ločena od Ljubezni, ki se je po tridnevnem ležanju v grobu vrnil nazaj v Moje Božje kraljestvo in se pozneje ni več telesno prikazal Mojim čakajočim apostolom in Moji ljubeči materi, temveč poduhovljen.

Prizadevajte si, da bo tudi v vas vstal Kristus – kakršen On je in je bil – da se vam nekoč ne bo treba čuditi, če Ga boste našli drugačnega, kot ste pričakovali.

To je za opomin in za ravnanje po njem! Amen

Gottfried Mayerhoffer: Gospodove pridige (str. 44 - 48)